

nárok jej nejpozději při rozvrhovém roku nedoložil listinami, z nichž oprávněnost nároku a jeho způsobilost k uspokojení vyplývá. Zákon nerozeznává, o jaký nárok se jedná, zdali o nárok soukromé osoby či veřejného orgánu a bude proto na soudu rekursním, aby řešil otázku, zda-li berní úřad ohledně dávky z majetku při rozvrhovém roku této své povinnosti dostal a zda-li tato dávka z majetku v celé své výši na nemovitostech nuceně prodaných požívala přednostního práva. Poněvadž bez řešení těchto otázek soudem rekursním ohledně dávky z majetku hned ve věci samé rozhodnouti není možno, bylo napadené usnesení v tomto směru zrušiti a vyhovujíc rekursu vymáhajících věřitelů rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5496.

Poddlužníku přísluší právo k rekursu ve smyslu §u 294, čtvrtý odstavec ex. ř., přiči-li se platební záповěď sama o sobě zákonu, byl-li jí nenáležitě stížen nebo dány-li mu neodůvodněné příkazy.

Ku povolení exekuce zabavením a přikázáním důchodů dlužníka nestačí udání vymáhajícího věřitele, že dlužník jest zaměstnán u poddlužníka a že jako takový má mzdu. Zněl-li návrh na zabavení důchodů, jest je přesně označiti a popsat.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1925, R I 942/25.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním důchodů, jež má dlužník u svého zaměstnavatele. Rekursní soud k rekursu zaměstnavatele exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnost jest odůvodněna, neboť exekuční návrh proti předpisu §u 54 ex. ř. neobsahoval určení výše zabavených důchodů, aby bylo lze vůbec posouditi přípustnost zabavení po rozumu zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. Soud první stolice povolil za tohoto stavu věci exekuci nepřávnem, nemaje pro povolení exekuce bezpečného podkladu ani na základě údajů návrhu.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle ustanovení druhého odstavce §u 294 ex. ř. může poddlužník platební záповěď napadnouti rekursem. Stížnost svou může poddlužník arciž opírati toliko o vývod, že údaje návrhu neospravedlňují povolení exekuce, v podstatě tedy o to, že platební záповěď sama o sobě se přiči zákonu nebo že poddlužník byl jí nenáležitě stížen anebo že mu byly dány neodůvodněné příkazy. Tomuto požadavku vyhověl poddlužník, neboť vytkl ve své stížnosti, že v návrhu vymáhající věřitelky nebyla uvedena výše pohledávky, kterou zabavuje, nýbrž jen všeobecně důchody, ačkoliv jde jen o denní mzdu na hodinovou výповěď, kterážto mzda v době povolení exekuce musela by býti vydělána a splatna. Není tudíž opodstatněnou výtku vymáhající věřitelky v dovolacím rekursu, že je rekurs zaměstnavatele — poddlužníka nepřípustným. Pokud jde o věcnou stránku dovolacího rekursu, nesdílí dovolací soud názor stě-

žovatelčin, že stačí ku povolení exekuce udání vymáhající strany, že jest povinný zaměstnán u rekurujícího poddlužníka jako dělník a že má jako takový mzdu, čímž prý bylo plně vyhověno ustanovení Šu 54 ex. ř. Návrh vymáhající věřitelky nezněl však na zabavení mzdy, nýbrž na zabavení důchodů, které prý má povinná strana ve svém postavení jako dělník u svého zaměstnavatele, pokud přesahují roční důchod 6000 Kč. Proto bylo povinností navrhovatelky, by tyto důchody přesně označila a popsala a tím soudu exekuci povolujícímu umožnila, by mohl posouditi, zda jde o důchody podle zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a n. zabavitelné. Vývody dovolacího soudu nejsou proto vyvráceny správné důvody napadeného usnesení, s nimiž dovolací soud souhlasí.

Čís. 5497.

Prozatímní opatření.

V případě Šu 381 čís. 1 ex. ř. netřeba se zabývatí otázkou, zda hrozí nenahraditelná škoda.

Pro povolení prozatímního opatření správou společného statku podle Šu 382 čís. 2 ex. řádu a zákazem samovolných disposic jednoho spoluvlastníka stačí, že týž přes souhlasné rozsudky dvou stolic disponuje společnými bankovními penězi a vypovídá zaměstnance.

Zda jsou tu podmínky povolení prozatímního opatření, jest posuzovati podle stavu v době podání návrhu.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1925, R I 946/25.)

Spoluvlastníci, jimž náležela ideální polovina velkostatku, navrhli povolení prozatímního opatření proti spoluvlastníku ku zajištění zachování spoluvlastnických práv navrhovatelů k velkostatku, správou velkostatku a zákazem disposic s produkty zemědělskými, nákupu věcí pro velkostatek a jeho samovolné administrace, zejména zákazem, by se odpůrce zdržel všech škodlivých činů, samovolných rozkazů úředníkům, vyplácení buď celého neb částečného ročního honoráře na jeho účet z příjmů velkostatku, odebírání nepřiměřeného množství naturalií za ceny nižší nežli běžné a konečně nakládání a dispoice s příjmy velkostatku. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Strany jsou spoluvlastníky velkostatku S. a přísluší každé právo vlastnické k ideální polovici tohoto velkostatku. Z poměru spoluvlastnictví vycházejí vzájemné závazky spoluvlastníků, které občanský zákon upravuje v §§ 830, 844 a 854—856. Ve věcech týkajících se jediné řádného užívání a spravování společné věci, rozhoduje většina hlasů, počítaná dle poměru podílů, které jednotliví účastníci mají na věci společné. Nemohou-li se spoluvlastníci dohodnouti o správě, jako tomu jest v tomto případě, dlužno domáhati se opatření po rozumu Šu 836 obč. zák. totiž zřízení správce společné věci. Navrhovatelé se však snaží oklikou prozatímního opatření k zajištění zachování spoluvlastnických práv k velkostatku S. jednak vnutiti odpůrci zřízení správce, jednak omeziti ho v dosavadních disposicích vykonávaných prý samovolně při správě velkostatku. Pro povolení na-